

Skal der lovindgreb til for at skaffe ligeløn?

En kvindelig arbejder fik i 1967 i hovedstaden gennemsnitlig 275 øre mindre i timen for sit arbejde end sin ufaglærte, mandlige kollega. I provinsen fik hun 200 øre mindre.

Tallene stammer fra Dansk Arbejdsgiverforenings lønstatistik. Timelønnen var i hovedstaden 1413 øre for en faglært arbejder, 1180 øre for en ikke-faglært og 905 øre for en kvindelig arbejder. De tilsvarende tal for provinsen er 1182, 980 og 780 øre, siger statistikken videre.

Det kan altså gøres op i kontante beløb, hvad det koster at være kvindelig arbejder på arbejdsmarkedet. Lønnen er generelt lavere, uanset om man er ene-forsørger for en børneflokk eller ej.

Det er i sig selv en diskrimination, at lønstatistikker overhovedet skal nævne arbejderens køn. Skal der være en gruppe-inddeling må den være efter saglige kriterier. Det er ikke længere sagligt — hvis det overhovedet nogensinde har været det — at generalisere og sige, at kvinder er én slags arbejdskraft og mænd en anden.

Mange kvinder kæmper i disse år med sig selv for at få mod og kræfter til at tage springet ind i det ligeberettigelses samfund, som er ved at opstå. De er opdraget i og har levet i et mandssamfund en stor del af deres liv. Omgivelserne er måske imod deres ønske om ligestilling, forstår ikke eller foregiver ikke at forstå, hvad sagen drejer sig om. Og under de vilkår er springet stort.

Mangelen på ligeløn er en stopklods i denne udvikling. Den er en uretfærdighed, en af mandssamfundets stærke våben. Den kan friste til at mene, at kvinder ikke behøver at leve op til de samme arbejdskrav som mænd, for det påskønnes alligevel ikke. Og når det sker, forsinke udviklingen mod ligeberettigelse endnu en tid.

Man fristes til at spørge, om ligelønsproblemet burde falde udenfor det område, der dækkes af den frie forhandlingsret mellem arbejdsmarkedets parter, og gøres til et princip, en elementær, lovfæstet retting, som det allerede er sket i andre lande.

Netop i år fastslår FN i erklæringen om afskaffelse af diskrimination mod kvinder, at kvinder har ret til samme løn som mænd for arbejde af samme værdi. Samtidig siger erklæringen, at FN's medlemmer snarest muligt skal gennemføre ligeløn. Det er fjerde gang siden vedtagelsen af erklæringen om menneskerettighederne i 1948, at dette er vedtaget af FN med dansk tilslutning.

Går udviklingen så trægt, at lovindgreb bliver nødvendige? Kan samfundet ikke uden tvang finde ud af at fjerne en så indlysende uretfærdighed mod en befolkningsgruppe? T. M.

No. 118 1968

Dansk Kvindesamfund arbejder for
lignende behandling af kvinder og mænd,
af alle af lige vilkår som også deres
kollegaer i hjem, ude og der uden
for os.

Dansk Kvindesamfund er medlem af
International Women's
Movement.

Dansk Kvindesamfund er tilknyttet
Den Internationale Kvindesamfund.

Redaktionen og ekspeditionen

Kvinden og Samfundet
Hvide Sandvej 1-11
1258 København K.

Redaktion: Torie Møller
Telefon: 33 17 17, 33 17 18
1258 København K.

Ekspedition: Torie Møller
Hvide Sandvej 1-11
1258 København K.

Årbogen af kvindesamfundet
1. udgave 1968

Ansvarshavende og redaktør
Torie Møller
1258 København K.
1258 København K.

Dansk Kvindesamfund

1258 København K.
1258 København K.
1258 København K.
1258 København K.

1258 København K.
1258 København K.
1258 København K.